

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupený Mgr. Jakubem Hrubým, advokátem se sídlem Na Hrádku 1940, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, **za účasti**: P. L., bytem X, zastoupený Mgr. Robinem Mlynářem, advokátem se sídlem Teplého 2786/0, Pardubice, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 3. 10. 2018, č. j. 52 A 95/2018 – 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jakuba Hrubého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. KrÚ: 32282/ODSH/2018-Sv, sp. zn. KrÚ: 25874/ODSH/2018-Sv, a rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, stavebního úřadu – úseku silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 1. 2018, č. j. HI 5638/2018/SÚ, sp. zn. S-SÚ/47451/2017/7, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 12. 7. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně doručen podnět žalobce k řešení zablokovaného vjezdu na jeho pozemek, před

kteřý osoba zúčastněná na řízení nejprve postavila vozidlo značky BMW, následně vrak automobilu a posléze tam umístila volně ložené kameny značné velikosti. Dne 17. 7. 2017 správní orgán I. stupně zahájil řízení k projednání podnětu vztahujícího se k jednání, jež vykazovalo znaky přestupku. Dne 19. 7. 2017 zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně návrh na zahájení řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace ve smyslu § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích, v relevantním znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007 – 128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz), z něhož žalobce dovozoval legitimaci k podání takového návrhu.

[3] Žalobce navrhoval, aby osobě zúčastněné na řízení bylo nařízeno odstranění nepovolené pevné překážky, kterou umístila na pozemku p. č. X, v k. ú. X, způsob využití ostatní komunikace, druh pozemku ostatní plocha. Pevná překážka v podobě velkých ložených kamenů byla umístěna na tomto pozemku v oblasti zeleného pásu podél vozovky veřejně přístupné účelové komunikace s asfaltovým povrchem, a to v místě, kde je umístěna brána (sjezd) na pozemek p. č. X, v k. ú. X, způsob využití neplodná půda, druh pozemku ostatní plocha, který je ve společném jmění žalobce a jeho manželky, a dále byla překážka umístěna několik metrů podél vozovky na obě strany. Žalobce ve správním řízení namítal, že mu tím byl zamezen přístup na jeho pozemky p. č. X a X, které obhospodařuje zemědělskou technikou, přičemž přístup přes sousední pozemek p. č. X není možný, neboť se na něm nachází stavba rodinného domu a není na něm vybudována žádná přístupová komunikace k předmětným pozemkům p. č. X X a X. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že kameny byly do travnatého pásu uloženy za účelem vybudování skalky, a osoba zúčastněná na řízení si nepřejí, aby žalobce sjezd užíval, neboť rozvrací sousedské vztahy. O souhlasu se sjezdem z veřejně přístupné účelové komunikace je dle svého vyjádření ochotna jednat, pokud žalobce sousedské vztahy přestane rozvracet.

[4] Správní orgán I. stupně v rámci řízení o návrhu žalobce rozhodl také o jeho návrhu na předběžné opatření, na jehož základě měly být kameny odstraněny, neboť na pozemcích, k nimž mu byl zamezen přístup, se nachází orná půda s bramborami, která v daném období musí být zavlažována a obhospodařována, jinak hrozí škody na úrodě. Správní orgán I. stupně návrh žalobce rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017, č. j. Hl 51273/2017/SÚ, sp. zn. S-SÚ/47451/2017/7, zamítl s tím, že pevná překážka neohrožuje ani nepoškozuje pozemky ani stavby žalobce, a proto mu škoda nevzniká, přičemž k obhospodařování zemědělských plodin lze využít přístup z pozemku p. č. X. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 31. 7. 2017 odvolal. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2017, č. j. KrÚ 65733/ODSH/2017-Sv, sp. zn. SpKrÚ 58846/ODSH/2017-Sv, rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný uvedl, že aniž by předvídal, jak bude v řízení rozhodnuto meritorně, má za to, že odstranění kameniva do doby meritorního rozhodnutí nemůže vlastníkově účelové komunikace způsobit žádnou škodu oproti možné újmě žalobce na zemědělských plodinách, ke kterým je zamezen přístup. V projednávané věci však dle žalovaného bude zásadní otázka, zda je překážka při zohlednění § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích umístěna na účelové komunikaci. V případě, že by správní orgán dospěl k závěru, že překážka je umístěna mimo účelovou komunikaci, nemohl by nařídit odstranění takové překážky, jelikož by k tomu nebyl příslušný.

pokračování

[5] V mezidobí správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 1. 9. 2017, č. j. Hl 58402/2017/SÚ, sp. zn. S-SÚ/47451/2017/7, návrh žalobce na odstranění překážky zamítl. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. KrÚ 81822/ODSH/2017-Sv, sp. zn. SpKrÚ 70540/ODSH/2017-Sv, neboť správní orgán I. stupně po shromáždění důkazů nevyzval účastníky k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.

[6] V dalším řízení správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 16. 1. 2018, č. j. Hl 2023/2018/SÚ, sp. zn. S-SÚ/47451/2017/7, opětovně zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření s odůvodněním, že není nutné upravovat zatímně poměry účastníků, protože dopravní obslužnost zemědělských pozemků je možná i přes sjezd na pozemku p. č. X, a současně správní orgán dospěl k závěru, že kameny nejsou umístěny na asfaltové veřejně přístupné účelové komunikaci, ale mimo vozovkový kryt v místě sjezdu na přilehlý pozemek, přičemž tento sjezd není součástí veřejně přístupné účelové komunikace a správní orgán tak nemůže nařídit odstranění pevné překážky.

[7] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018, č. j. Hl 5638/2018/SÚ, sp. zn. S-SÚ/47451/2017/7, návrh žalobce na odstranění pevné překážky opět zamítl. Nesouhlasil s žalobcem, že by se na uvedený případ vztahoval rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 175/2011 – 34, neboť účelová komunikace na pozemky p. č. X, X a X není veřejně přístupná. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4 As 10/2010 – 58, totiž správní orgán dospěl k závěru, že pevná překážka se nenachází na účelové komunikaci ani veřejnému užívání účelové komunikace nijak nebrání, neboť šířka průjezdního jízdního pásu vozovky veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. X je pevně dána a je totožná se šířkou asfaltového krytu, přičemž kameny jsou umístěny v místě sjezdu na přilehlý pozemek p. č. X, ze kterého je dále vedena neveřejná nezpevněná účelová komunikace po zemědělských pozemcích p. č. X, X a X. Nezpevněný sjezd přitom dle správního orgánu I. stupně podle zákona o pozemních komunikacích není součástí veřejně přístupné účelové komunikace, avšak správní orgán nekonkretizoval, z jakých ustanovení zákona vycházel.

[8] Souhlas předchozího vlastníka pozemku p. č. X předložený žalobcem považoval správní orgán I. stupně za obecný souhlas s užíváním účelové komunikace a pasáž výslovně hovořící o sjezdu na pozemek p. č. X za výprosu. Současně dospěl k závěru, že ačkoliv zřízení sjezdu z účelové komunikace nepodléhá schválení dle § 10 zákona o pozemních komunikacích, musí zde dle něj existovat souhlas vlastníka s užíváním nemovitosti v rámci soukromoprávního vztahu, přičemž souhlas původního vlastníka bez dalšího nepřechází na jeho právního nástupce, jako je tomu v případě povinnosti strpět užívání samotné veřejně přístupné účelové komunikace. Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že dle jeho názoru je možný přístup přes pozemek žalobce p. č. X, a proto není důvod, aby žalobce využíval sjezd z veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. X. V tomto kontextu správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce zřejmě sjezd na pozemek p. č. X upravil bez potřebného povolení, čímž se dopustil přestupku dle § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pozemních komunikacích, za který lze uložit pokutu až 300 000 Kč. Při následných úpravách sjezdu na tento pozemek, které dle správního orgánu I. stupně budou nutné, pak bude možné upravit jeho šířku tak, aby vyhovoval pro vjezd zemědělské techniky.

[9] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, č. j. KrÚ: 32282/ODSH/2018-Sv, sp. zn. KrÚ: 25874/ODSH/2018-Sv, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Když správní orgán I. stupně dovodil, že na pozemku č. p. X je vybudován sjezd sloužící k napojení pozemku p. č. X na účelovou komunikaci, vycházel, dle upřesnění žalovaného, z § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož sjezd není součástí silnice, dálnice ani místní komunikace. Dle žalovaného by výklad, podle něhož by sjezdy mohly být součástí účelových komunikací, byl značně extenzivní a zatěžoval by práva vlastníků pozemků, na nichž účelové komunikace vznikly, neboť by neměli žádnou možnost ochrany svého majetku. Deklaratorním řízením je přitom často i proti vůli vlastníků pozemků určena existence účelové komunikace, přičemž je třeba co nejlépe popsat, v jakém rozsahu k tomuto určení dochází, tedy vymezit přesnou část pozemku, na němž se komunikace nachází. Pouze takové pravomocné rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté.

[10] S ohledem na skutečnost, že z posouzení správního orgánu I. stupně i žalovaného plyne, že v posuzovaném případě jde o přímé napojení sousední nemovitosti dle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nemůže se dle žalovaného jednat ani o účelovou komunikaci. Žalovaný současně souhlasil se správním orgánem I. stupně, že ke zřízení sjezdu z veřejně přístupné účelové komunikace je třeba souhlasu vlastníka této komunikace, a to s ohledem na jeho vlastnická práva. Jestliže tedy překážka neleží na účelové komunikaci, není dle žalovaného dána věcná příslušnost silničního správního úřadu k nařízení odstranění případné překážky a nebylo ani třeba posuzovat alternativní přístup k nemovitostem žalobce. Ohledně úpravy vztahů s vlastníkem pozemku, na němž byla překážka umístěna, odkázal žalovaný žalobce na soukromoprávní dohodu, případně na žalobu na zřízení nezbytné cesty.

[11] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Z žaloby, resp. jejích příloh vyplynulo, že kromě volně loženého kameniva osoba zúčastněná na řízení umístila na úsek svého pozemku podél veřejně přístupné účelové komunikace, resp. podél vybudovaného vjezdu na pozemek žalobce, také zábranu ve formě dřevěné palisády, resp. plotu, vysokého pravděpodobně více než 1,5 metru.

[12] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V projednávané věci bylo dle krajského soudu zcela klíčovou otázkou posouzení sjezdu z veřejně přístupné účelové komunikace na sousední pozemek z toho pohledu, zda sjezd může, či nemůže být účelovou komunikací nebo její součástí. Podle názoru krajského soudu však nelze hledat odpověď na tuto otázku v § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož součástmi ani příslušenstvím dálnice, silnice ani místní komunikace nejsou mimo jiné sjezdy nebo nájezdy na sousední nemovitosti, neboť toto ustanovení se nevztahuje na účelové komunikace, naopak navazuje na § 12 zákona o pozemních komunikacích, který stanoví, co je součástí zde vymezených pozemních komunikací, přičemž z taxativního výčtu jsou vyloučeny právě účelové komunikace.

[13] Za stěžejní důvod pro zamítnutí žádosti žalobce správními orgány pak krajský soud považoval výklad § 10 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud rozebral právní názory vztahující se k této problematice, především rozbor

pokračování

v publikaci Fastr, P., Čech, J., Zákon o pozemních komunikacích s komentářem a prováděcími předpisy, LINDE Praha, a.s., 2007, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 9. 2015, č. j. 30 A 76/2014 - 116, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 40/2015 - 24, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 175/2011 - 34, uvedený již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a rozbor uvedený v odborném článku Černín, K., Připojení na pozemní komunikaci, Právní rozhledy č. 4/2016, s. 129.

[14] Na základě těchto zdrojů se krajský soud přiklonil k závěru, že celý § 10 zákona o pozemních komunikacích se týká pouze připojování pozemních komunikací, a jeho věta druhá (*„Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.“*) proto musí být vykládána pouze v tom smyslu, že sousední nemovitost se na pozemní komunikaci připojuje nájezdem, nikoliv křižovatkou, a to i v případě, kdy cesta, jejímž prostřednictvím je sousední nemovitost přímo připojena, naplňuje znaky účelové komunikace. Zda tomu tak je, je třeba určit na základě § 7 ve spojení s § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nikoliv podle § 10 odst. 1 tohoto zákona. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích přitom stanoví, že pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Sjezd a nájezd je nepochybně k takovému účelu určen.

[15] Krajský soud však odmítl, že by jeho závěr byl založen na úvaze Krajského soudu v Ostravě obsažené ve výše uvedeném rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 175/2011 - 34, podle níž sjezd může být účelovou komunikací z toho důvodu, že věta druhá § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se *„vztahuje toliko na ty případy, kdy k připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není zapotřebí sjezdů, neboť nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci“*. Dle nyní přezkoumávaného rozsudku totiž za přímé připojení sousední nemovitosti nelze považovat pouze případy, kdy nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci (tedy když není pozemní komunikace napojena na sousední nemovitost sjezdem či nájezdem), ale za toto přímé připojení lze považovat i připojení sousední nemovitosti na účelovou komunikaci prostřednictvím sjezdů či nájezdů; přímým napojením naopak není křižovatka.

[16] V projednávané věci správní orgány podle krajského soudu vycházely z nesprávného závěru, že z § 10 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že sjezd nemůže být považován za účelovou komunikaci, proto se již vůbec nemusely zabývat existencí souhlasu původního vlastníka se zřízením sjezdu na pozemek žalobce a s veřejným užíváním účelové komunikace. Protože však zmíněný nosný důvod rozhodnutí správních orgánů nebyl zákonný, v dalším řízení správní orgány posoudí danou věc z hlediska těch zákonných předpokladů existence účelové komunikace na zmíněném sjezdu, které stanoví § 2 odst. 1 a § 7 zákona o pozemních komunikacích, a dále bude správní orgán I. stupně vycházet i z příslušné judikatury správních i civilních soudů k dané problematice (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66, publ. pod č. 1012/2010 Sb. NSS, atd.). Tuto otázku je totiž třeba posoudit jako předběžnou otázku v řízení o odstranění překážek z účelové komunikace (srov. výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 As 2/2007 - 128).

[17] Krajský soud současně uvedl, že v tomto soudním řízení nemůže nahrazovat činnost správních orgánů, tedy posuzovat, zda jsou dány všechny předpoklady stanovené právními předpisy a příslušnou judikaturou pro splnění předpokladu existence veřejně přístupné účelové komunikace na zmíněném sjezdu, mohl tedy pouze rozhodnout, že se obě rozhodnutí ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.).

II.

Obsah kasační stížnosti

[18] Osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že nebude polemizovat s názory odborné literatury ani s obsahem dřívější judikatury správních soudů, nýbrž chce poukázat na to, že krajský soud k odůvodnění rozsudku užil právní výklad rozporný s dosavadními názory převažující právní praxe, včetně výkladu dříve nastoleného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 40/2015 - 24, který v rozhodnutí krajský soud uvedl, aniž by se však vypořádal s důvody, pro které se rozhodl odklonit od dřívějšího právního výkladu jemu nadřízeného soudu. Krajský soud své rozhodnutí podpořil výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 175/2011 - 34, který však dle stěžovatele není zcela přílehavý, neboť v nynějším případě se jedná o přístup z jednoho pozemku na druhý, aniž by však pozemek p. č. X byl jako celek pozemní komunikací. Navíc sám krajský soud v nyní posuzované věci se závěry uvedenými ve zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Ostravě polemizuje.

[20] Stěžovatel s odkazem na doslovný text zákona a dříve podaný výklad Nejvyššího správního soudu považuje závěry krajského soudu za nesprávné a jeho odůvodnění za nepřezkoumatelné, neboť v něm scházejí úvahy, které by se týkaly konkrétní věci, konkrétních skutkových okolností. Krajský soud toliko polemizuje s dřívější judikaturou a bezbřezě souzní s odborným názorem Mgr. K. Č., Ph.D.

[21] Stěžovatel setrval na svém názoru, že na pozemku p. č. X se nachází účelová komunikace, nicméně ne v celém rozsahu tohoto pozemku. Sjezd z této účelové komunikace k pozemku p. č. X není účelovou komunikací už s ohledem na znění zákona. Stěžovatel odkázal na § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a uvedl, že dle něj kameny, jejichž odstranění žalobce požadoval, nejsou pevnou překážkou na účelové komunikaci, a proto se zde úprava obsažená v zákoně o pozemních komunikacích nikterak neuplatní. Dle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami ani jím navrhovanými důkazy, k jejichž provedení stěžovatel navrhoval nařízení jednání a jež dokládaly skutečnost, že předmětný sjezd z účelové komunikace je nelegálně zbudovaným přístupem na pozemek žalobce, který sám nesplňuje znaky účelové komunikace.

III.

Vyjádření žalobce a žalovaného

[22] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že považuje právní názor vyslovený krajským soudem za správný. Žalobce se ztotožnil s argumentací učiněnou krajským soudem,

pokračování

především s potřebou hledat podmínky pro určení účelové komunikace v ustanoveních odlišných od § 10 zákona o pozemních komunikacích. Podle žalobce krajský soud správně akcentoval zvláštní a od ostatních typů pozemních komunikací zcela odlišný účel účelových komunikací dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, kterým je spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Plnění tohoto účelu by dle žalobce nebylo možné, pokud by nebyla umožněna existence sjezdů a nájezdů k jednotlivým nemovitostem a účelová pozemní komunikace bez sjezdů či nájezdů by nebyla způsobilá svůj účel plnit. K tomu žalobce odkázal na to, že součástí pozemní komunikace jsou dle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích všechna pevná zařízení nutná pro zajištění účelu jejího užití.

[23] Dle žalobce pak lze z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 40/2015 - 24, dovodit, že připojení jediného pozemku ke komunikaci nemůže být samostatnou veřejně přístupnou účelovou komunikací. Nejvyšší správní soud tedy nevyslovil právní názor, že by v závislosti na okolnostech nemohlo být připojení nemovitosti konkrétně k účelové komunikaci její součástí.

[24] K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku žalobce uvedl, že neshledává ve stěžovatelově argumentaci žádné skutečnosti, které by svědčily o nedostacích důvodů rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozsudku podrobně rozvedl právní argumentaci, na základě které dospěl k právnímu názoru odlišnému od právního názoru žalovaného, pročez žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Své právní názory na řešení dané právní otázky pak krajský soud opřel mj. o zcela konkrétní a na danou právní problematiku přímo se vztahující výklad učiněný v recentní odborné literatuře. Námitky stěžovatele stran jím tvrzeného nenaplnění některého z obligatorních znaků veřejně přístupné účelové komunikace tak jsou pro posouzení napadeného rozsudku z pohledu jeho přezkoumatelnosti zcela irelevantní.

[25] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[27] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Obsahem pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Azs 406/2019 - 28, v němž odkázal na svou

ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, a shrnul, že „rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces“. Nejvyšší správní soud však v případě napadeného rozsudku takové vady neshledal.

[29] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s některými jeho argumenty či důkazními návrhy, které stěžovatel uplatnil ve svém vyjádření k žalobě jakožto osoba zúčastněná na řízení, odkazuje Nejvyšší správní soud ve stručnosti na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud uvedl, z jakých důvodů není možné se zabývat otázkou oprávněnosti užívání sjezdu ani tím, zda splňuje znaky účelové komunikace dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud tento závěr dostatečně odůvodnil, přičemž lze souhlasit s jeho závěrem, že nebyl oprávněn přezkoumávat, zda předmětný sjezd naplňuje znaky účelové komunikace, jestliže se touto otázkou dostatečně nezabývaly správní orgány, neboť v dané věci svá rozhodnutí založily na závěru, že sjezd není účelovou komunikací již na základě dikce § 10 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Ani soud totiž není oprávněn doplňovat rozhodnutí správního orgánu či ho nahrazovat vlastním rozhodnutím. Správní soudnictví je založeno na principu kasačním. Soud může správní rozhodnutí (v případě nezákonnosti či vad řízení) pouze zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65, ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015 - 107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 - 68, nebo ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43). Soud též upozorňuje stěžovatele na to, že jakožto osoba zúčastněná na řízení o žalobě měl dle § 34 odst. 3 s. ř. s. mj. právo být vyrozuměn o jednání, pokud by ho krajský soud nařídil, a tedy i právo se v takovém případě tohoto jednání účastnit a žádat, aby mu při něm bylo uděleno slovo, neměl však právo žádat nařízení jednání, neboť k rozhodování soudu bez jednání postačí souhlas (i konkludentní) účastníků řízení (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Další námitky stěžovatele směřovaly proti postupu krajského soudu a jeho posouzení § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť na základě tohoto

pokračování

ustanovení správní orgány zamítly návrh žalobce na odstranění překážky ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích.

[31] Ustanovení § 29 odst. 1 až 3 zákona o pozemních komunikacích stanoví:

„(1) Na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.

(2) Pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

(3) Pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník, popřípadě správce dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.“

[32] Dle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí: *„Pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.“*

[33] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již dříve, otázka existence účelové komunikace je v řízení o odstranění pevné překážky dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích předběžnou otázkou (viz např. krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007 – 128, či rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 10 As 41/2014 – 39). Správní orgán v tomto řízení musí posoudit, zda se na příslušném pozemku pozemní komunikace nachází. Podle typu komunikace pak hodnotí, v jakém vztahu k ní se nachází zkoumaná pevná překážka. V nyní posuzované věci nebylo zpochybněno, že po pozemku p. č. X prochází veřejně přístupná účelová komunikace. Nebylo sporu ani o tom, že vozovka účelové komunikace je tvořena asfaltovou cestou, jež umožňuje přístup k sousedním pozemkům, avšak nezabírá celou výměru pozemku. Bylo tedy na správních orgánech, aby posoudily, zda se posuzovaná překážka nachází na veřejně přístupné účelové komunikaci, či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 3/2013 - 191), resp. zda překážka nebrání veřejnému (obecnému) užívání komunikace. Dle Nejvyššího správního soudu i takové překážky, které se nenacházejí přímo na vozovce, resp. na cestě považované za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, mohou bránit jejímu užívání a měly by podléhat řízení o odstranění překážky.

[34] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že veřejně přístupná účelová komunikace nemá vymezen průjezdní úsek ve smyslu § 8 ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ani součásti či příslušenství ve smyslu § 12 a § 13 zákona o pozemních komunikacích, jelikož se na ni tato ustanovení nevztahují, avšak pokud by nebylo možné rozhodnout o odstranění překážek, které se nenacházejí přímo na vozovce či v průjezdním profilu cesty, nebylo by možné rozhodnout např. ani o odstranění závor,

jejichž sloupky jsou zapuštěny za vnějším okrajem vozovky, či překážek umístěných mimo vozovku, avšak rozšiřujících se tak, že zasahují do průjezdního profilu nad nimi a tím efektivně brání průjezdu v určité části vozovky. V tomto smyslu lze z fotodokumentace založené ve spise shledat, že v projednávaném případě se překážka nacházela mimo asfaltový profil veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. X. Správní orgán I. stupně pak ve svém rozhodnutí stanovil šířku vozovky a dospěl k závěru, že překážka průjezdu nijak nebrání. Tyto skutečnosti však ničím nedoložil, neboť při šetření na místě šířku vozovky nezjišťoval, resp. ji nezaznamenal do příslušného protokolu, a ve spise se nenachází ani jiný doklad či rozhodnutí, které by šířku vozovky, resp. vzdálenost kamenů od ní osvědčovaly. Ani žalovaný, byť ve svém rozhodnutí odkazuje na deklaratorní rozhodnutí o stanovení účelové komunikace, v projednávaném případě takové rozhodnutí o účelové komunikaci na pozemku p. č. X, které by přesně vymezovalo její umístění či šířku, neuvedl.

[35] Jestliže správní orgány neshledaly, že by se překážka nacházela přímo na vozovce samotné veřejně přístupné účelové komunikace procházející po pozemku p. č. X, a měly za to, že průjezd po její vozovce není omezen, neznamená to stále ještě, že lze dospět k závěru, že se překážka na veřejně přístupné účelové komunikaci nenachází. Správní orgány k tomuto závěru dospěly, neboť překážka měla být umístěna na sjezdu z veřejně přístupné účelové komunikace, na něž se dle jejich názoru vztahuje citovaný § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, zejména jeho věta druhá, podle níž *„přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací“*.

[36] Krajský soud toto ustanovení přezkoumal s ohledem na právní názory, které se k němu vztahovaly, a na vydaná rozhodnutí správních orgánů a dospěl k závěru, že dané ustanovení se vztahuje pouze na připojování pozemních komunikací, aniž by bylo možné pouze na základě tohoto ustanovení přijmout závěr, že připojení na pozemní komunikaci není samo o sobě pozemní komunikací. Status pozemní komunikace samotné dle krajského soudu není možné hledat v tomto ustanovení, ale je třeba jej posoudit dle § 7 ve spojení s § 2 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel však má za to, že krajský soud ignoroval závěry výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 40/2015 – 24, čímž se měl dostat do rozporu s dosavadními názory převažující právní praxe.

[37] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z krátké citace uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze bez podrobné znalosti skutkových okolností obou věcí dovodit, že by krajský soud zaujal opačný názor než Nejvyšší správní soud. Současně lze poznamenat, že Nejvyšší správní soud se ve své pozdější judikatuře jednoznačně přihlásil k výkladu zastávanému autory aktuálního komentáře k zákonu o pozemních komunikacích (viz ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015), ke kterému se přiklonil také krajský soud v projednávané věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 As 168/2020 – 64, uvedl: *„V případě tzv. ‘přímého’ připojení jde o situace, kdy se k pozemní komunikaci připojuje jediná sousední nemovitost nebo homogenní skupina nemovitostí (např. rodinný dům se zahradou) a jedná se o připojení bezprostřední, vedoucí pouze po vlastním pozemku nebo pozemcích vlastníka připojované nemovitosti, případně ještě přes pomocný silniční pozemek (§ 11 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích) podél dané pozemní komunikace. V takových případech a bez ohledu na to, zda samotné napojení má charakter*

pokračování

veřejně přístupné účelové komunikace (v úvahu připadá např. cesta vedoucí k motorestu), či se jedná o cestu bez veřejnoprávního režimu (cesta vedoucí k rodinnému domu), půjde o sjezd. Na základě § 10 odst. 1, věty druhé, zákona o pozemních komunikacích tedy silniční správní úřad v případě „přímého“ napojení sousední nemovitosti použije toto zjednodušené pravidlo a nemusí zkoumat charakter napojující cesty a z toho plynoucí formu připojení - vždy se v takových případech bude jednat o sjezd a nikoliv křižovatku. Význam uvedeného, poněkud zavádějícím způsobem formulovaného ustanovení, se omezuje jen na určení formy samotného připojení, které pro případy splňující uvedená kritéria řeší ve prospěch sjezdu.“

[38] Zdejší soud uznává, že krajský soud měl vyvinout větší úsilí při výkladu svého právního názoru a důvodů, proč se k uvedenému výkladu přiklonil. V nyní projednávané věci však Nejvyšší správní soud shledal jako zásadní rovněž otázku, zda vůbec lze na tento sjezd § 10 odst. 1 větu druhou zákona o pozemních komunikacích aplikovat, resp. zda ho lze považovat za přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci.

[39] Jak vyplývá z citovaného ustanovení, jeho věta druhá se vztahuje pouze na případy přímého připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci. V projednávané věci však, jak uvedl také stěžovatel, asfaltový kryt veřejně přístupné účelové komunikace nezabírá celou šíři pozemku, na němž je umístěna. Tato skutečnost vyplývá také z náhledu do katastru nemovitostí a z pořízené fotodokumentace založené ve spise. Správní orgány se dle Nejvyššího správního soudu v takovém případě měly zabývat tím, zda může být připojení skutečně přímé, jestliže se nenapojuje přímo na pozemní komunikaci, ale prochází nejprve po pozemku p. č. X mimo asfaltový kryt komunikace. Jak již bylo uvedeno výše, zákonem definovanou součástí veřejně přístupné účelové komunikace není zelený pás, resp. pruh zeleně a po jejích okrajích se nenachází pomocný silniční pozemek ve smyslu § 11 zákona o pozemních komunikacích. Dle Nejvyššího správního soudu by v takovém případě bylo možné shledat přímé napojení na pozemní komunikaci pouze v případě, že by za účelovou komunikaci byl považován celý pozemek stěžovatele p. č. X. V takovém případě by však bylo nutné dospět k závěru, že překážka se nachází na veřejně přístupné účelové komunikaci. Pokud by byl za pozemní komunikaci naopak považován pouze asfaltový profil vozovky, nebylo by možné hovořit o přímém napojení sousedního pozemku, neboť mezi ním a veřejně přístupnou účelovou komunikací by se nacházela právě část pozemku stěžovatele p. č. X, která by nebyla považována za pozemní komunikaci.

[40] Tento výklad Nejvyššího správního soudu týkající se specifického vymezení veřejně přístupné účelové komunikace v zákoně o pozemních komunikacích respektuje princip racionálního zákonodárce. Byť je nutné mít na paměti ochranu vlastnických práv k pozemkům, na nichž se nacházejí veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, s ohledem na jejich kusou úpravu v zákoně není dle zdejšího soudu možné přistoupit k výkladu, který by umožňoval zjevné bezpráví, tedy zneužití vlastnického práva k pozemku, na němž se komunikace nachází, s tím, že správní orgány nebudou moci v takové věci zasáhnout, neboť překážka leží mimo veřejně přístupnou účelovou komunikaci, resp. její vozovku, a tedy nelze rozhodnout o jejím odstranění. V dalším řízení se tedy správní orgány musí zabývat především otázkou, v jakém rozsahu lze na pozemku p. č. X vymezit veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a následně, zda připojení sousedních nemovitostí žalobce na veřejně přístupnou účelovou komunikaci lze považovat za přímé.

[41] Této zásadní otázce se v dané věci správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nevěnovaly a bez dalšího konstatovaly, že se o přímé připojení jedná, aniž by svůj závěr jakkoliv odůvodnily. Vymezily se rovněž proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2015, č. j. 22 A 175/2011 – 34, s jejich odůvodněním se však dle Nejvyššího správního soudu nelze ztotožnit, neboť svůj závěr založily na prostém konstatování, že v projednávaném případě účelová komunikace na pozemky p. č. X, X a X není veřejně přístupná, aniž by blíže odůvodnily, na čem tento závěr o nevěřejnosti této komunikace, a to v celé její délce, zakládají.

[42] Jestliže správní orgány dospějí k závěru, že veřejně přístupnou účelovou komunikaci lze na pozemku stěžovatele p. č. X vymezit pouze v šířce vozovky, a tedy připojení z pozemků žalobce není přímé, neboť vede i přes pozemek stěžovatele, bude jejich další povinností stanovit, zda v místě sjezdu také existuje veřejně přístupná účelová komunikace, ať již samostatná, nebo jako součást jiné komunikace, přičemž tento závěr nevylučuje ani § 14 zákona o pozemních komunikacích ani skutečnost, že předmětná část povrchu se může lišit svou úpravou (viz např. výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 10 As 41/2014 – 39). Až v tomto okamžiku tedy nastupuje hodnocení možné existence veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 ve spojení s § 2 zákona o pozemních komunikacích. Jak bylo již uvedeno výše, tato kritéria není možné v projednávané věci podrobit soudnímu přezkumu, jestliže se jejich hodnocení dostatečně nevěnovaly správní orgány. V dané věci však považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na skutečnost, že pro jejich přezkum nebudou postačovat prosté konstatování, které učinil správní orgán I. stupně v případě hodnocení souhlasu předchozího vlastníka komunikace. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak neosvětlil, jak dospěl ke svému závěru, že daná komunikace byla předchozím vlastníkem věnována obecnému užívání, nicméně v případě projednávaného sjezdu se jednalo pouze o výprosu ve prospěch žalobce. Takový závěr nesplňuje kritéria přezkoumatelného rozhodnutí, a to i s ohledem na znění § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jenž vymezuje účelovou komunikaci jako komunikaci, *„která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků“*.

[43] Nejvyšší správní soud se také nemohl nepozastavit nad celkovým způsobem vedení správního řízení. Správní orgán I. stupně opakovaně zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření. Žalovaný sice první rozhodnutí správního orgánu I. stupně o návrhu na vydání předběžného opatření zrušil, avšak dle Nejvyššího správního soudu se nepřipustně vyjadřoval k rozhodování ve věci samé, když správnímu orgánu I. stupně sdělil, jakou zásadní otázku má v dalším řízení posuzovat, přičemž správní orgán I. stupně nové rozhodnutí o předběžném opatření postavil mimo jiné na posouzení merita věci týkajícího se výkladu toho, zda je sjezd účelovou komunikací. Rozhodnutí o předběžném opatření přitom má dle § 61 odst. 1 správního řádu sloužit k zatímní úpravě vztahů mezi účastníky, která má přijít dostatečně rychle (dle § 61 odst. 2 správního řádu má být rozhodnuto do 10 dnů) s ohledem na možné následky, avšak nemá nahrazovat rozhodování ve věci samé. V dané věci lze poukázat také na skutečnost, že správní orgán I. stupně toto rozhodnutí opětovně odůvodnil skutečností, že na dané pozemky žalobce je možný přístup z pozemku p. č. X, ačkoliv již ve svém prvním rozhodnutí ve věci samé,

pokračování

které tomuto rozhodnutí předcházelo, uvedl, že sjezd bude nutné upravit, aby vyhovoval pro průjezd zemědělské techniky, což zopakoval i v druhém meritorním rozhodnutí.

[44] Jako naprosto nevhodnou se jeví argumentace správního orgánu I. stupně o možném přestupku žalobce, který se však projednáváné věci přímo netýká, neboť má být spojen s neschválenou úpravou sjezdu na pozemek p. č. X z jiné pozemní komunikace, přičemž správní orgán I. stupně dokonce zdůrazňuje maximální možnou výši pokuty, která za tento přestupek hrozí, ačkoliv ještě neproběhlo žádné řízení a nebylo prokázáno, zda k němu vůbec došlo. Naopak ze správního spisu nevyplývá, jak bylo posouzeno podezření na spáchání přestupku stěžovatelem, které správní orgán I. stupně avizoval v reakci na první oznámení žalobce. Umístění nepovolené překážky na pozemní komunikaci, jakož i samotné nepovolené omezení obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (tedy i zamezení spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo obhospodařování zemědělských pozemků ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) jsou přitom považována za přestupky dle § 42a odst. 1 písm. a) a m) zákona o pozemních komunikacích. Všechny tyto skutečnosti vedou k významným pochybnostem o způsobu vedení správního řízení v dané věci. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil, jestliže rozhodnutí obou správních orgánů dle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil.

[45] Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, „[z]ruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu“. Ačkoliv Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu v nyní posuzované zčásti korigoval, je možné konstatovat, že základní důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů krajským soudem v podstatné míře obstojí.

V.

Závěr a náklady řízení

[46] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložil. Tyto náklady se sestávají z odměny zástupce žalobce Mgr. Jakuba Hrubého ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby v podobě vyjádření ke kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhrady hotových výdajů zástupce podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, a z částky odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy

4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, Mgr. Jakuba Hrubého, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu